

In uspehi? Cerkev je bila polna strmenja in gorečega navdušenja, ko je oznanjal besedo božjo mladi kapucinski oče Didak. (Didakovo prvotno ime je bilo Jožef Franc Lopez.) Kmalu je postal ljudski misijonar na Španskem. Didak je govoril preprosto, a prepričevalno, vse je pohvalno govorilo o velikih talentih onega, o katerem je bilo nekoč rečeno: »Zabitih pa tudi samostan ne potrebuje.« Sedaj pa je bila cela Španija polna hvale o Didaku. Tudi na kraljevem dvoru so z zanimanjem govorili o njem. Kadar je pridigal na misijonih Didak, nikjer ni bilo cerkve, da bi obsegla ljudstvo, torej je moral govoriti večinoma na prostem. Po končanem govoru so ga obstopili krepki možje-stražniki, ki so zabranili, da ga ljudstvo ni obsulo od vseh strani in mu raztrgalo oblačila, da si kak košček vzame v spomin na slovečega in svetega moža. Kamor je Didak prišel s svojimi govori, so zapirali slaba gledišča in požigali pohujšljive knjige. Pri vseh velikih uspehih je ostal Didak ponižen redovnik. Pred sto leti je umrl in pred 20 leti ga je sveta Cerkev prištela med blažence in ni več daleč čas, ko ga uvrsti tudi med svoje svetnike. Blaženi Didak, ljubi otroci, vas uči, koliko pomaža pogostno sveto obhajilo tudi pri lepem napredovanju v šoli.

(— r.)

Povest o najdeni uri.

IV.

(Konec.)

Kar je marsikdo izmed vas že uganil, to se je v resnici zgodilo. Povest o čudežnonajdeni uri je prišla na ušesa gospodu učitelju. Drugi dan po dokončanem šolskem pouku so gospod učitelj pridržali v šoli Boštjanovega Jakca in Šinkovčevega Mihca. Ko so odšli vsi drugi učenci, so stopili gospod učitelj k vratom in so jih odprli. Pogledali so, če morda čaka in prisluškuje kak radovednež. Ko ga pa ni bilo, so vrata zaprli in stopili k našima znancema.

Dečka sta vztrepetala. Jakec je pričel glasno ihteti, pa tudi Mihcu so stopile solze v oči, ko je gledal pred seboj strogega in resnega gospoda učitelja. Bal se je Mihec, da bi utegnil biti strogo kaznovan, čeprav je nedolžen. No, pa to se ni zgodilo. Saj so bili gospod učitelj natančni in niso nikogar prej kaznovali, da je bila krivda dokazana. Na Mihcu pa krivde ni bilo in zato ni mogel biti kaznovan.

Pričelo se je preiskavanje. Gospod učitelj so vprašali Mihca, kako in kdaj se je vse to zgodilo, in kdaj je njegovemu očetu zmanjkalo ure.

Mihec je pripovedoval počasi in boječe, a zrl je strogemu gospodu učitelju naravnost v obličje.

»Nekega popoldne par dni, preden sva se igrala z Jakcem pod okroglecem in sva našla zakopano uro, so prišli naš ata iz mesta. Preoblekli so se in položili uro na mizo. Potlej so pa hitro odšli v delavniški obleki na polje k delavcem, uro pa so pustili na mizi. Tedaj sem bil jaz doma. Učil sem se krščanski nauk za gospoda kateheta, da bi drugi dan kaj znal. Ko sem se naučil, sem odšel na polje, kjer so bili vsi naši domači in tudi oče. Proti večeru smo se skupno vrnili s polja. Pri večerji pa so me oče ostro prijeli, naj povem, če sem kaj videl in kam položil njihovo uro. Povedal sem, da sem jo videl, preden sem odšel, in da je bila tedaj še na mizi. »V zemljo se ni mogla udreti,« so rekli oče, »in tatu menda tudi nimamo pri hiši.« Kregali so se name in mi zabičevali, da bom tepen, če ne povem, kje je ura. Bal sem se, a povedati nisem mogel, ker nisem vedel za uro.« — Mihec je pripovedoval še dolgo in natanko vsako besedo svojo, očetovo in materino. Vso dogodbo na vrtu in pri Kajzarjevi skali je natančno razložil gospodu učitelju. Tudi vse Jakčeve besede jim je povedal. Pa tudi to je omenil, da bi ga bili oče kmalu našvrkali z leskovko, ko jim je prinesel uro.

Gospod učitelj so vedeli že po Mihčevih odkritih besedah natančno, kje tiči krivda; vendar so hoteli poslušati tudi Jakca, naj pove, kar vé. Bili so radovedni, če bo sedaj povedal po resnici. Mihcu so

Nadebuden mladenič.

ukazali iti domov, Jakca pa so vprašali, kdaj je vzel uro in kako.

Glasno ihtoč se je zgrudil Jakec na kolena pred gospodom učiteljem in jih je prosil, naj ga nikar ne kaznujejo, da hoče povedati vse po pravici, popolnoma vse od kraja do konca.

In Jakec je priznal vse, kar je povedal Mihec. Pravil je, kako se je tistega popoldne, ko ni bilo pri Šinkovčevih nobenega doma, na skrivnem zmuzal skozi stranska vrata v Šinkovčevo hišo in uzrl na mizi uro. Neko skrivno poželenje in neizrekljiv pohlep po uri se je vzbudil takrat v njegovem srcu. Že je segnil z roko po uri, ko mu je narekala vest, da je to greh, da ga vidi Bog in se joka angelček... Toda poželenje po uri je bilo močnejše kot Jakčeva vest, in zato je segel z roko po uri in jo vtaknil v hlačni žep. Od tistega trenutka ni mogel biti več pri miru. Nikjer ni imel obstanka. Vedno ga je težil žep, kjer je nosil ukradeno uro. In bal se je, da bi je zvečer ne našli mati v hlačah, ko bi on zaspal. Zato pa je odšel tisti dan po Marijinem zvonjenju na Šinkovčev vrt in jo zakopal globoko v zemljo, nanjo pa je položil več lesenih deščic, ki jih je dobil doma v hiši. Vse to pa je pokrival s prstjo. Z verižico pa je stekel tja gor h Kajžarjevi skali in jo vtaknil podnjo. Ko je vse to končal, je stekel domov in je spal tisto noč nemirno. Sanjalo se mu je, da se je pripeljalo na čveterovprežnem vozu dvajset črnih rogačkov in so silili vanj in ga hoteli odpeljati. Hudo mu je bilo v sanjah. Ko je jokal in kričal, so ga predramili mati in ga potolažili. Sklenil pa je že tedaj, da bo na ta ali oni način poskrbel, da pride ura in verižica nazaj v roke Šinkovčevemu očetu. In nato se je zgodilo, kar je zapisano v začetku te povesti.

Gospod učitelj so bili veseli, da se je Jakec poboljšal in povedal golo resnico. A kaznovati so ga kljub temu morali, da si zapomni za vse čase, da je krasti po božjih in človeških postavah prepovedano. Cmeril se je Jakec in odkritosrčno prosil gospoda učitelja odpuščanja in obljubil svečano, da se ne bo nikoli več tako daleč izpozabil. Pritrdil je

učiteljevim besedam, da bo vsekdar znal razločevati svoje od tujega in da ne bo nikoli več izkušal krasti.

Kako se je godilo Jakcu doma, si lahko mislite. Zapela je leskovka prav glasno svojo pesmico. Boštjanov oče so znali dobro sukati to orodje. Ko se jim je zdelo dovolj, so nehali in odložili palico, fanta pa spodili in mu zapretili, naj nikoli več ne prestopi domačega praga, če misli še krasti.

Hudo je bilo Jakcu, in srce se mu je krčilo v prsih, ko je moral na očetovo besedo iz hiše. Šel je gor na izbo in se zaril v seno ter premišljeval svojo usodo in bolečine, ki jih je čutil. V veliki bolesti in v trdnem sklepu, da ne bo nikoli več kradel, ga je zazibal spanec, ki je zakril nenadoma njegove solzne oči. In spal je skoro do večera v senu. Na večer pa je vstal in stopil dol v hišo in prosil s sklenjenimi rokami in jokajočimi očmi odpuščanja očeta in mater. Pa sta mu odpuстила — samo to so dostavili oče, da ga bodo o prvi priliki, ko bi izvedeli, da je kje napravil kako nerodnost in kaj izmaknil, takoj spodili izpred domačega praga.

*

Pa ga pogledjte danes Boštjanovega Jakca! Pošten in priden je, da malo takih. Mizarstva se je izučil in za pomočnika služi pri uglednem mizarju v mestu. Vsako soboto zvečer obišče svoje starše, ki stanujejo blizu mesta, in ostane pri njih čez nedeljo. V pondeljek navsezgodaj pa zopet odrine na delo. To je vrl fant in vzor vsem fantom. Pa tudi denarno podpira očeta in mater, ker sta na stara leta opešala, da si ne moreta več sama služiti kruha. Kadar pa pride Jakec v primerno družbo, pa kaj rad pove povest o najdeni uri in je danes vesel tistih udarcev, ki so ga odvrnili od krive poti in mu pokazali pot poštenega dela in življenja.

Vuk ovoj.

